

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Sa/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200201
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Malichová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1021200201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Blankou Malichovou, v právnej veci žalobcu: O. G., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník O. kráľovstva, bez dokladu totožnosti, aktuálne pobytom: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov, zastúpený: Centrum právnej pomoci so sídlom Račianska 1523/71, P.O.BOX 18, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Mobilná jednotka PZ Bratislava, Regrútska 4, Bratislava o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia zo dňa 29.01.2021, podanej proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-145-010/2020-AV zo dňa 22.12.2020, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 29.01.2021, procesne podriadenou ust. § 226 ods. 1, 2 SSP, doručenou dňa 15.02.2021 Krajskému súdu v Bratislave, ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie, sa postupom podľa ust. § 221 ods. 2 zák.č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) žalobca domáhal nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia a uloženia miernejšieho donucovacieho opatrenia podľa osobitného predpisu. Správnemu orgánu vytkol nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a nedostatočné odôvodnenie dĺžky doby zaistenia, spôsobujúce nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Právne svoje dôvody založil na porušení ust. § 88 ods. 4 Zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej aj „ZoPC“), § 32 ods. 1, § 46 a § 47 ods. 3 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“).

2. S odkazom na ust. § 88 ods. 4 ZoPC namietol stanovenú dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najdlhšie však do 22.02.2021, pričom na podporu svojich námietok odkázal na rozsudok NS SR sp.zn. 10Sza/4/2012 a rozsudok Mestského súdu v Prahe, sp.zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14.03.2011, v zmysle ktorých: „Lehotu zaistenia je potrebné určiť presne a výstižne. Z formulácie zákona, že cudzinec môže byť zaistený „na čas nevyhnutne potrebný,“ je tiež potrebné vyvodit', že dĺžka zaistenia musí byť tiež náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami v konkrétnom prípade, ktoré odôvodňujú takýto čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca. Žalovaný je povinný odôvodniť dĺžku doby zaistenia, najmä tiež pokiaľ využije maximálnu dobu zaistenia. Takéto pochybenie je podstatnou vadou, ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia“ a v nadväznosti na ne argumentoval, že pokiaľ žalovaný nezdôvodnil dĺžku doby zaistenia, ide o podstatnú vadu, ovplyvňujúcu zákonnosť celého rozhodnutia. S poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 1Sza/4/2015 uviedol, že akékoľvek zaistenie cudzinca musí trvať čo najkratšiu dobu a to len dovtedy, pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou účinné úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Ak sa však v konaní

preukáže, že reálny podklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať, po prípade sa cudzinec už nemieni skrývať alebo iným závažným spôsobom nemarí proces vyhostenia (návratu), je celkom logické, že samotné zaistenie stráca svoje odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená“... „V tejto súvislosti kasačný súd udáva, že správny orgán je povinný zdôvodniť, prečo je potrebná práve stanovená dĺžka zaistenia. Správny orgán je totiž v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi.“ Žalobca svoju argumentáciu podporil poukazom aj na rozsudok NS SR sp. zn. 10SZa/4/2015, podľa ktorého „Najvyšší súd vychádzal z toho, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým Ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody, okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom.... (písm. f/) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).“ Vychádzajúc z citovaných rozsudkov žalobca tvrdil, že dĺžka doby jeho zaistenia nie je v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnená existujúcimi skutočnosťami konkrétneho prípadu. Absencia odôvodnenia dĺžky doby zaistenia tak predstavuje podstatnú vadu rozhodnutia, ovplyvňujúcu zákonnosť celého rozhodnutia, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia a súčasne predstavuje zásah do jeho základných ľudských práv, a to najmä slobody pohybu, pričom potrebu využitia miernejších donucovacích opatrení žalovaný vôbec neskúmal.

3. Vo vyjadrení, ktoré žalovaný doručil k podanej správnej žalobe uviedol, že žalobcu zaistil na účel výkonu administratívneho vyhostenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 22.12.2020 v čase o 09.30 hod. na základe informácie o dublinskom transfere z Nemecka na Slovensko (ďalej aj „SR“), prevzal žalobcu na Spoločnom kontaktnom pracovisku Jarovce - Kittsee. Transferovaný bol na základe Laissz - Passer, č. LP 18865. Žalobcovi bolo dňa 25.06.2020 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-50-011/2020-AV z územia SR na územie Marockého kráľovstva so zákazom vstupu na územie SR a všetkých členských štátov na dobu troch rokov. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení nebolo vykonané, nakoľko žalobca bol dňa 16.09.2020 prepustený zo zaistenia, na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Sa/67/2020, ktorým bolo zrušené rozhodnutie o zaistení žalobcu č. PPZ-HCP-BA5-50-014/2020-A V zo dňa 25.06.2020. Dňa 28.07.2020 požiadal v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov (ďalej aj „ÚPZC“) o azyl na území Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“). Migračný úrad MV SR dňa 10.09.2020 žiadosť podľa ust. § 12 ods. 1 písm. a/ zák. č. 480/2002 Z. z. o azyle zamietol ako neopodstatnenú. Konanie bolo právoplatne ukončené dňa 23.11.2020. Nakoľko žalobca svojvoľne opustil územie SR a nezotrval na našom území do rozhodnutia o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu (aj keď bola zamietnutá), bol dňa 22.12.2020 transferovaný naspäť na územie SR, ktorá bola zodpovedná podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej aj Dublinský dohovor“). Po prevzatí bolo voči žalobcovi začaté konanie vo veci zaistenia podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ ZoPC na účel výkonu administratívneho vyhostenia, z dôvodu že rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-50-011/2020-AV zo dňa 25.06.2020 nebolo vykonané. Žalobca je zaistený do 22.02.2021, tzn. žalovaný nevyužil svoje oprávnenie zaistiť ho na 6 mesiacov v zmysle zákona o pobyte cudzincov. Počas lehoty zaistenia podľa ust. § 90 ods. 1 písm. d/ ZoPC bude skúmať, či účel zaistenia naďalej trvá. Rovnakú povinnosť má v zmysle ods. 2 písm. d/ tohto ustanovenia aj policajný útvar, v ktorom je žalobca zaistený. Žalovaný komunikuje s ÚPZC Medvedov a v prípade vzniku situácie, že zaistenie žalobcu nebude naďalej účelné, bude zo zaistenia prepustený.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov

podanej žaloby a riadiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (ust. § 226 SSP) dospel k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (ust. § 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná, podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

5. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci.

6. Podľa § 206 ods. 6 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

7. Podľa § 221 ods. 1, 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený. Žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

8. Podľa § 225 ods. 1 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

9. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

10. Podľa § 230 ods. 1 písm. a/ SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

11. Napadnutým rozhodnutím zo dňa 22.12.2020, č. PPZ-HCP-BA5-145-010/2020-AV, právne odôvodneným ust. § 88 ods. 1 písm. b/, § 88 ods. 4, § 89 ods. 1 a/, b/ a ods. 3, 4 zákona o pobyte cudzincov, čl. 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území a čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv slobôd, žalovaný podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, zaistil žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 22.12.2020 v čase o 09.30 hod hliadka Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava (ďalej aj „MJ PZ BA“), na základe zaslanej informácie o dublinskom transfere z Nemecka do Slovenskej republiky, prevzala žalobcu na Spoločnom kontaktnom pracovisku Jarovce - Kittsee. Transferovaný bol na základe Laissz - Passer, č. LP 18865. Lustráciami v informačných systémoch PZ bolo zistené, že dňa 25.06.2020 bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-50-011/2020-AV z územia SR na územie Marockého kráľovstva, so zákazom vstupu na územie SR a členských štátov na dobu troch rokov. Dňa 28.07.2020 požiadal v ÚPZC o azyl na území Slovenskej republiky, ktorú Migračný úrad MV SR dňa 10.09.2020 zamietol ako neopodstatnenú podľa ust. § 12 ods. 1 písm. a/ zák. č. 480/2002 Z. z. o azyle. Konanie bolo právoplatne ukončené dňa 23.11.2020. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení nebolo vykonané pre prepustenie žalobcu dňa 16.09.2020 zo zaistenia, na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Sa/67/2020. Nakoľko nedošlo k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-BA5-50-011/2020-AV zo dňa 25.06.2020, správny orgán rozhodol dňa 22.12.2020 o zaistení žalobcu podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia.

12. Dňa 22.12.2020 bola so žalobcom spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania v zmysle § 22 ods. 1 správneho poriadku vedená pod číslom PPZ-HCP-BA5-145-009/2020-AV, v ktorej uviedol, že z Maroka sa v septembri 2019 letecky prepravil do Turecka a odtiaľ na člne do Grécka, ktorý zohnal od známeho. Cestoval sám bez pomoci prevádzачa. Z Grécka prešiel pešo do Albánska, odtiaľ šiel

do Čiernej Hory a odtiaľ do Bosny a Hercegoviny. Z Bosny a Hercegoviny šiel do Srbska, kde sa stretol s ďalšími štyrmi osobami, tiež z Maroka. Srbsko-Maďarskú hranicu prekročili pešo, v Maďarsku nastúpili do kamióna a keď z neho vystúpili, zadržali ich policajti. Niekoľko mesiacov bol zadržaný na Slovensku, kde požiadal o azyl, ktorý mu bol zamietnutý. Po prepustení zo zaistenia Slovenskú republiku opustil. Nedisponuje dostatočnými finančnými prostriedkami, na území SR nemá zabezpečené žiadne ubytovanie a svoj cestovný doklad stratil. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný mu alternatívu podľa ust. § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov nemohol uložiť. Tiež uviedol, že Marocké kráľovstvo je krajina, v ktorej mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

13. Dĺžku doby zaistenia určil správny orgán na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 22.02.2021, ktorá je nevyhnutná a počas nej vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu žalobcu z územia SR. Žalobca bude z dôvodu vyšetrenia na COVID - 19 umiestnený do karantény, absolvuje lekárske vyšetrenie v nemocnici s následným doručením výsledkov, vstupný pohovor, čo trvá cca 2 týždne, následne budú zaslané žiadosti o lustráciu osoby cez zastupiteľský úrad prostredníctvom Konzulárneho odboru Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky (ďalej aj „konzulárny odbor“), žiadosť o lustráciu cez Interpol, žiadosť o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu na konzulárny odbor, plus čas na odpoveď. Tieto úkony zaberú najviac času, nakoľko komunikácia s konzulárnym odborom býva v mnohých prípadoch komplikovaná a často sa po odoslaní žiadosti stáva, že ÚPZC neobdrží odpoveď a musí adresovať ďalšiu žiadosť na zastupiteľský úrad, či im bola žiadosť cez konzulárny odbor doručená. Komunikácia medzi ÚPZC a konzulárnym odborom, prípadne ZÚ danej krajiny kam sa cudzinec vyhostuje, predlžuje celý proces. Následne, ak sú na základe zaslaných žiadostí vybavené požadované doklady, pristúpi sa k vybavovaniu leteniek a po ich vybavení je potrebné znova vykonať test na COVID - 19 a až následne sa realizuje samotný odber. Úkony súvisiace s vybavením leteniek a testami na COVID-19 trvajú 1 týždeň.

14. Vzhľadom k prebiehajúcej konaniu o vyhostení, je podľa žalovaného zaistenie žalobcu aj v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, a pre účely administratívneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky.

15. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) ako vecne a miestne príslušný (§ 10 a § 13 ods. 3 SSP) preskúmal vec postupom podľa druhého dielu štvrtej hlavy SSP, v rozsahu a medziach dôvodov podanej žaloby a riadiac sa znením prvej vety ust. § 228 SSP, do siedmich pracovných dní nariadil vo veci pojednávanie. Nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu náležitostí a dôvodov podanej žaloby (§ 226 SSP) dospel bez vypočutia účastníkov, ktorí sa z pojednávania ospravedlnili, k záveru, že správna žaloba, ktorú posudzoval neformálne a neviazane žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) nie je dôvodná a podľa ust. § 229 SSP ju zamietol.

16. Podľa § 206 ods. 3, 4, 5 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi. Pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia. Správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci.

17. Podľa § 206 ods. 6 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

18. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

19. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

20. Podľa § 225 ods. 1, 2 SSP, správna žaloba podľa § 221 ods. 1 musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia o zaistení, rozhodnutia o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia. Správna žaloba podľa § 221 ods. 2 môže byť podaná kedykoľvek počas trvania zaistenia

a to aj opakovane. Ak správny súd rozhodol o zamietnutí žaloby, možno ďalšiu správnu žalobu bez uvedenia nových dôvodov podať až po uplynutí lehoty 30 dní odo dňa keď rozhodnutie správneho súdu o predchádzajúcej správnej žalobe nadobudlo právoplatnosť.

21. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

22. Podľa § 230 ods. 1 písm. a/ SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia.

23. Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

24. Podľa ust. § 84 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehotu na vycestovanie.

25. Podľa § 84 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak štátny príslušník tretej krajiny nemôže vycestovať, pretože nemá platný cestovný doklad alebo prostriedky na vycestovanie.

26. Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat, nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

27. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

28. Podľa § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

29. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. O uložení povinnosti podľa odseku 1 písm. b/ môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

30. Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

31. Podľa článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.

32. Podľa článku 5 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanoveného zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní.

33. Inštitút zaistenia cudzinca je zákonným titulom pre obmedzenie osobnej slobody jednotlivca, ktorá je ako základné ľudské právo zaručená Chartou základných práv a slobôd. Je tiež nástrojom slúžiacim výkonu administratívneho vyhostenia, pre začatie ktorého je nevyhnutná existencia vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Táto podmienka bola u žalobcu splnená vydaním takéhoto rozhodnutia dňa 25.06.2020, vedeného pod číslom PPZ-HCP-BA5-50-011/2020-AV, v ktorom mu bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov EÚ na dobu troch rokov. K realizácii administratívneho vyhostenia žalobcu však nedošlo, z dôvodu zrušenia rozhodnutia o zaistení tunajším súdom a prepustenia žalobcu zo zaistenia, ktorý územie SR následne opustil.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred jej zákonmi a podľa ktorého možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu stanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. Najvyšší a aj Ústavný súd SR viackrát vo svojich rozhodnutiach akcentovali, že medzi zaistením a jeho účelom (t.j. konaním o odsune, vyhostení, tzv. dublinským transferom a pod.) je nepopierateľná nadväznosť a v žiadnom prípade nemožno hovoriť o oddelených konaniach bez vzájomných súvislostí a dôsledkov (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1SŽa/31/2014, 1SZa/7/2016, 9SŽa/23/2010, 10SŽa/35/2014, 1SZa/6/2016 1Sza/8/2015, 10SZa/2/2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 z 09.10.2013).

35. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a podstatným pre posúdenie veci, či boli dané dôvody zaistenia či predĺženia zaistenia, vrátane jeho dĺžky. V zmysle citovaných zákonných ustanovení, musí mať žalovaný ustálený predmet konania, s prehľadom v aplikácii konkrétneho ustanovenia zákona, naviac ak potrebu zaistenia a aj predĺženia zaistenia žalobcu odôvodnil jeho neoprávneným pobytom na území SR, bez dispozície akýmkoľvek dokladom totožnosti, víza či povolenia na pobyt a čakaním na vybavenie náhradného dokladu totožnosti. Ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom, musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich, nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca.

36. Žalobou sa žalobca domáhal prepustenia zo zaistenia podľa ods. 2 ust. § 221 SSP. Žiaden osobitný predpis v súlade s dispozíciou tohto ustanovenia neoznačil a neoznačil ani dôvody, ktoré by mali súd viesť k vyneseniu rozsudku, ktorým by jeho prepustenie nariadil. Jeho žalobná argumentácia smerovala výlučne k nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorým bol zaistený, špeciálne k nepodloženiu doby zaistenia konkrétnymi dôvodmi a skutkovými okolnosťami prejednávanej veci, pričom ju podporil odkazmi na judikačnú prax Najvyššieho súdu SR, v ktorej je vyjadrená povinnosť presne a výstižne odôvodniť lehotu zaistenia a aj zásah do základných ľudských práv a slobôd zaisteného cudzinca. Rozhodnutie o zaistení však zrušiť nežiadal a neuviedol ani žiaden relevantný, resp. akýkoľvek dôvod, pre ktorý by súd bez povinnosti preskúmať rozhodnutie o zaistení, mal nariadiť jeho prepustenie a nahradiť ho miernejším donucovacím opatrením.

37. Predpokladom vyhovenia žalobe podanej podľa ust. § 221 ods. 2 SSP je skutočnosť, že počas zaistenia žalobcu nastala okolnosť, ktorá by vytvorila spôsobilý dôvod na jeho prepustenie zo zaistenia, prípadne na nahradenie zaistenia miernejšími donucovacími prostriedkami. Z odôvodnenia samotnej žaloby, ale aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že od zaistenia žalobcu, dňa 22.12.2020, nenastala žiadna takáto okolnosť osvedčujúca zmenu pomerov v jeho zaistení, prípadne v jeho právnom postavení, nedošlo teda k žiadnej zmene pomerov, ktorá by svedčila v prospech vyhovenia žalobe. Naviac takáto skutočnosť nebola prezentovaná ani v samotnej žalobe,

a z ničoho nevyplýva, že by akákoľvek situácia, ktorá by mala mať za následok prepustenie žalobcu, nastala. Objektívne teda v statuse žalobcu a ani v konaní pred súdom nebol preukázaný žiaden fakt, osvedčujúci zmenu okolností zaistenia, svedčiaci v prospech vyhovievania podanej žalobe a prepustenia žalobcu zo zaistenia.

38. Žalobca svoju žalobu odôvodňoval výlučne poukazom na údajný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia o jeho zaistení. S poukazom na túto argumentáciu súd poznamenáva, že rozhodnutie o zaistení č. PPZ-HCP-BA5-145-010/2020-AV zo dňa 22.12.2020 je právoplatným rozhodnutím, ktoré žalobca postupom podľa ust. § 221 ods. 1 SSP žalobou nenapadol. Pokiaľ sa teda podanou žalobou domáhal v podstate faktického zrušenia rozhodnutia o predĺžení zaistenia (poukazujúc na údajné vady rozhodnutia sa domáha výlučne prepustenia zo zaistenia), takýto postup považuje súd za neprípustný, nakoľko by ním de facto došlo k nezákonnému predĺženiu lehoty na podanie žaloby voči rozhodnutiu o zaistení zo dňa 22.12.2020, nakoľko Centrum právnej pomoci vydalo rozhodnutie o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci číslo spisu: KaBA/3311/2021, ČRZ: 4938/2021 dňa 20.01.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.01.2021 a aj to na podklade žiadosti zo dňa 23.12.2020, ktorú mu žalobca doručil dňa 31.12.2020.

39. O právach, týkajúcich sa zastupovania v zmysle ust. § 77 ods. 7, 8, 9 zákona o pobyte cudzincov, § 10 ods. 1 zák.č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, v znení zákona č. 8/2005 (ďalej aj „zákon o poskytovaní právnej pomoci“), bol žalobca riadne poučený. Po vykonaní nutných procesných úkonov a oznámenia o začatí konania vo veci jeho zaistenia, vydal žalovaný dňa 22.12.2020 rozhodnutie o zaistení, ktoré žalobca toho istého dňa aj prevzal a ktoré obsahovalo správne poučenie o možnosti podať proti nemu správnu žalobu v lehote sedem dní od jeho doručenia a podať ju žalovanému. Lehota na podanie správnej žaloby uplynula dňa 29.12.2020 a jej zmeškanie sa potom bez naplnenia hmotnoprávných podmienok ust. § 221 ods. 2 SSP snažil obísť prostredníctvom žaloby podanej podľa tohto ustanovenia. V podanej žalobe však žiadnu zmenu pomerov vo vzťahu k jeho zaisteniu nepreukázal a ani neuviedol, takáto zmena pomerov, ktorá by bola dôvodom pre vyhovievanie žalobe, t.j. na jeho prepustenie a uloženie miernejšieho donucovacieho opatrenia nevyplývala ani z obsahu pripojeného administratívneho spisu, čo súd viedlo k zamietnutiu žaloby podľa ust. § 229 SSP. Dospel totiž k záveru, že využitie ust. § 221 ods. 2 SSP, bolo len nástrojom na obídenie zmeškanej lehoty na podanie žaloby podľa ust. § 221 ods. 1 SSP, ktorou by žalobca mohol žiadať zrušenie rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takéhoto rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

40. Nakoľko teda argumentácia žalobcu v podanej žalobe bola zameraná na dôvody práve podľa tohto ustanovenia, t.j. ust. § 221 ods. 1 SSP, avšak žalobný návrh bol formulovaný na znenie odseku 2 tohto ustanovenia, podľa ktorého bola žaloba aj podaná a keďže bola podaná po uplynutí zákonnej lehoty na jej podanie, súd rozhodol podľa ust. § 229 SSP a žalobu zamietol.

41. O trovách konania žalobcu rozhodol v zmysle ust. § 167 SSP, s poukazom na výsledok konania, keď žalobca úspech v konaní nemal ani čiastočný.

42. Žalobcu pre jeho zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. m/ a ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb.), na ich úhradu nezaviazal.

Poučenie:

Rozsudok krajského súdu vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty sedem dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhovievania (§ 446 ods. 2 písm. d/ SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak: a/ sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440; b / sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté

rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol; c/ smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Podľa § 440 SSP:

1. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,

c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,

e / vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,

f / nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,

h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo

j / podanie bolo nezákonne odmietnuté.

2. Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

a/ označenie napadnutého rozhodnutia, b/ údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c/ opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (sťažnostné body) d/ návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak a/ má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b/ ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ ; c/ je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).